

lovens § 16, stk. 4, sidste punktum, om erstatning for dokumenteret mistet arbejdsfortjeneste.

Medlemmer af nævnet vil således kunne oppebære diæter for deltagelse i skolenævnets møder, såfremt diætbetingelserne iøvrigt foreligger opfyldt. Herudover kan der i givet fald blive tale om, at der til enkelte repræsentanter for skolenævnet ydes diæter for en eventuel virksomhed, der udøves under forhold, der kan sidestilles med møder. Ifølge indenrigsministeriets praksis er det herved en forudsætning, at der foreligger en bemyndigelse fra nævnet eller evt. kommunalbestyrelsen til at forhandle og træffe beslutning, hvorimod førelse af almindeligt tilsyn eller foretagelse af en besigtigelse ikke vil være diætberettigende.

Der er i et vist omfang pålagt skolenævnene opgaver, for hvis udførelse der efter foranstående ikke kan oppebæres diæter efter de kommunale diætreger. Overvejelser vedrørende betimeligheden af at indføre en videregående diætordning for skolenævnetsmedlemmer må imidlertid ske ud fra de hensyn, der ligger bag skoletilsynslovgivningen; og i tilfælde af at sådanne videregående regler ønskes indført, synes disse at burde optages i skolestyrelsesloven.

Spørgsmål 4:

Hvorledes stiller ministeren sig til en ordning, hvor personer, der *ikke* oppebærer løn under arbejde som kommunalt folkevalgte, ganske automatisk får *den store diæt* også ved møder under 4 timers varighed?

Svar:

Regler om diæter for varetagelse af kommunale hverv blev indført i maj 1950 ved ændringer i købstadkommunalloven og landkommunalloven.

Baggrunden for at indføre diætreger var en erkendelse af, at arbejdet i de kommunale råd efterhånden var blevet så byrdefuldt og tidkrævende, at det ikke kunne undgås, at mange kommunalbestyrelsesmedlemmer, såfremt der ikke under en eller anden form blev ydet dem godtgørelse, ville lide økonomisk tab som følge af dette arbejde. På længere sigt kunne følgen heraf blive, at egnede personer af økonomiske grunde så sig nødsaget til at afstå fra deltagelse i det kommunale arbejde. Meningen med bestem-

nelsen var således, at kommunalbestyrelsesmedlemmer skulle have en vis kompensations for positive udgifter eller tab af arbejdsfortjeneste som følge af deres deltagelse i det kommunale arbejde.

Som det også fremgår af lovforslagets bemærkninger, har diætregerne i princippet ikke ændret grundsynspunktet om, at hvervet som medlem af en kommunalbestyrelse er et borgerligt ombud, der udføres pligtmæssigt og uden egentligt vederlag.

Denne grundlæggende opfattelse af diætordningen som en standardiseret erstatning for tabt arbejdsfortjeneste er senest understreget i forbindelse med de ved styrelseslovens ikrafttræden den 1. april 1970 indførte nye regler i § 16, stk. 2, 2. pkt., om kursusdiæter og § 16, stk. 4, 3. pkt., hvilken sidstnævnte regel nu foreslås ændret i overensstemmelse med og i videreførelse af denne principielle opfattelse af diætordningen.

Reglerne i styrelseslovens § 16 om diæter bygger på en antagelse om, at deltagelse i møder inden for det af loven fastsatte tidsrum mellem kl. 7 og kl. 18 medfører et direkte eller indirekte tab af arbejdsfortjeneste, og at der skal ydes en minimumserstatning for dette tab, *uden at der kræves dokumentation herfor*.

Den i spørgsmålet angivne regel, hvorefter dobbeltdiæter skulle kunne ydes til kommunalbestyrelsesmedlemmer, der ikke oppebærer løn (og formentlig sidestillet hermed har indtægtstab iøvrigt) under deltagelse i et kommunalbestyrelsesmøde m. v., er således ikke forenelig med denne relativt let administrerbare bestemmelse og vil iøvrigt også være uforenelig med det førnævnte grundlæggende synspunkt for diætordningen.

Det må naturligvis erkendes, at visse kommunalbestyrelsesmedlemmer, der f. eks. er offentligt ansatte tjenestemænd, ved deltagelse i møder mellem kl. 7 og kl. 18 får diæter, uden at disse medlemmer mister deres lønning eller har indtægtstab iøvrigt. I sådanne tilfælde sker der altså en slags overdækning. Dette må imidlertid foretrækkes fremfor en ordning, hvor der, hver gang diæter skal udbetales, skal ske en konkret vurdering af, om tab er lidt, hvilket ville give anledning til overordentlig stort administrativt besvær. Om statstjenestemænds adgang til tjenestefrihed med deraf følgende